

Az Úr Lelke Üzen

A KEREKEGYHÁZI SZENT ISTVÁN EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA
2022. XXIV. évfolyam 4. szám

Advent és karácsony ünnepe

Molnár-C Pál: Szent család

„Íme, a szűz fogan és fiat szül, Emmánuel lesz a neve. Ez azt jelenti: Velünk az Isten.” (Mt. 1,23)

Tanévnyitó szentmisén 2022.09.11

Megérkezett „Szent Miklós” 2022.12.04

Előszó

Kedves Testvérek!

Ezekkel a gondolatokkal és ezzel 3 Szentírási résszel kívánok áldott, kegyelmekkel teljes karácsonyi ünnepeket és boldog újévet!

Jézus születése az üdvtörténet kimagasló eseménye. A Római Birodalom előkészítette a természetes keretet a Megváltó e jöveteléhez. A kinyilatkoztatást azok kapják, akik Ábrahám egyszerű hitében élnek, és készek a felhívásnak engedelmessé válni. Isten kinyilvánította végső tervét. Az embernek az ő dicsőségét kell szolgálnia, s ugyanakkor az ember számára ez lesz a béke biztosítója. A béke elsősorban lelki állapot, amit a jóakarató emberek tapasztalnak meg.

„Csendes éj, szentséges éj!” - csendül fel az ének. A sötétségben csodálatos fény támadt: királyi Gyermeke született. Csendben jön el hozzánk a Béke Fejedelme. Édesanyja jászolba fekteti. Kisgyermek, de az ő vállára kerül az uralom

Iz 9, 1-3. 5-6 (Fiú adatik nekünk.)

„[...] amíg ott tartózkodtak, beteltek Mária napjai, hogy megszüljön gyermekét. Világra hozta elsőszülött fiát, pólyába takarta, és jászolba fektette, mert nem kaptak helyet a szálláson...”
Ne féljete! Íme, jó hírt hozok nektek, amely nagy öröm lesz az egész népnek. Ma megszületett a Megváltótok, az Úr Krisztus, Dávid városában. Ez lesz nektek a jel: Kisdedet találtok pólyába takarva és jászolba fektetve...”

„[...] mert gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, s az ő vállára kerül az uralom. Így fogják hívni: Csodálatos Tanácsadó, Erős Isten, Örök Atya, Béke Fejedelme. Messzire kiterjed majd uralma, és a békének nem lesz vége Dávid trónján és királyságában, amelyet a jog és az igazság által megerősít és megszilárdít mostantól fogva mindörökké. Ezt teszi a Seregek Urának féltő szeretete.

Ne feledjék, hogy a karácsony nem elérékenyülés, nem csengő-csilingelés, nem karácsonyfák csillogása. Kell, hogy a karácsony megváltoztassa az életünket. Élünk becsületesen, buzgón és szentül ezen a világon, ahol már Krisztus jár velünk együtt és ő vezet a megdicsőülés felé.”

Tit2,11-14 (Megnyilvánult minden ember számára Isten üdvözítő kegyelme)

„Testvéreim! Isten üdvözítő kegyelme megnyilvánult minden ember számára, és arra tanít minket, hogy szakítsunk az istentelenséggel és az evilági vágyakkal. Éljünk becsületesen, buzgón és szentül ezen a világon. Várjuk reményünk boldog beteljesedését; nagyIstenünknek és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövetelét. Hiszen ő önmagát adta értünk, hogy minket minden gonoszságtól megváltson, megtisztítson, és jótettekben buzgólkodó, választott népévé tegyen.” A szövegben benne van az apostoli egyház tapasztalása: Kivételesen minden ember számára megjelent az üdvözítés kegyelme Krisztusban, s ez megköveteli a bűnnel való szakítást, és értelmet ad az életnek. Reménnyel várhatjuk az Urunkkal való találkozást, ha jótettekben töltöttük el életünk idejét.

„Betlehemben összeölekezett az ég és a föld. Megszületett a Megváltó. A szegényes jászoltól indult el útja. Királyi palástja a pólya, amelybe édesanyja betakarta. Látogatói a pásztorok. Tőle származik a béke a jóakarátú embereknek.”

Lk 2, 1-14 (Megszületett a ti Megváltótok!)

Ezen a szent éjszakán földre szállt az Isten. Örvendező szívvel térdeljünk jászola elé és kérjük. Urunk, Jézus Krisztus! Te az Atya akaratából emberré lettél, és közöttünk lakoztál, hogy megoszsd velünk az emberi élet örömeit, gondjait és bánatát.

Megtestesülésed szent titkára kérünk, segíts most veled együtt úgy élnünk, hogy egykor veled legyünk az örök dicsőségben is. Aki élsz és uralkodol mindörökkön-örökké. Ámen.

Norbi atya

Karácsonyi üdvözet

Advent a várakozás apró tüzeinek időszaka, hogy belőlük táplálkozva, szenteste végre fellángoljon a kis Jézus iránt érzett szeretetünk mindent átható lángja. Ilyenkor melegség tölti el szívünket és visszaemlékezünk az elmúlt időre.

Felidézünk a legszebb pillanatokot, minden szépet, jót elraktározunk lelkünkben, hogy erőt meríthessünk azokból a mára, és az előttünk álló év napjaira egyaránt. A karácsony elsősorban nem rólunk szól, az ünnep hangulatában a másik emberre figyelünk, és arra gondolunk, hogy mit nyújthatnánk szeretteinknek, a rászorulóknak az elesetteknek, és ha így teszünk, akkor leszünk igazán gazdagabbak mi is általa.

Az az ember, aki nem csak saját magáért él, aki igazi harmóniát tud teremteni belső világában, saját lelkében és ki is sugározza azt családjá, barátai, munkatársai felé, az az ember igazán érti és megéli a karácsony üzenetét. Ahol harmónia, béke, szeretet van, ott olyan meghitt, bensőséges kapcsolatokra épülő családot, közösséget lehet teremteni, amely érzelmi - lelki köteléket, valódi élményt nyújt.

Úgy vélem, csak így tudjuk az otthon melegét valósággá, megélhetővé tenni, olyanná, ami végig kíséri egész életünket és mindig megadja számunkra a megújulás, és a jól eső emlékezés lehetőségét.

Kerekegyháza minden Lakójának kívánok áldott, békés, élményekben gazdag szent Karácsonyi Ünnepeket, és egészségben, szeretetben bővelkedő Boldog Új Évet!

*Dr. Kelemen Márk
polgármester*

Ima a békéért

Mindenható Urunk! Te azért küldted el Jézust, hogy általa lépteinket a béke útjára vezesd. Tudjuk, hogy te nem úgy adod nekünk a békét, ahogy a világ adja. Tudjuk, hogy a benned való megnyugvás csak a te Országodban jön el maradéktalanul. Mégis a világ békéjét kérjük tőled. A te Igédre hagyatkozva könyörgünk így, hiszen te azt mondtad: Éljetek egymással egyetértésben és békében.

Szorongattatott helyzetünkben ma különösen Ukrajna békéjét kérjük tőled. Az országban élő magyarsággal is közösséget vállalva imádkozunk a megnyugvás és a kölcsönös elfogadás lelkéért. Az ember szívének vágya az élet és a béke. Lelkünk legmélyéből kérjük tehát a szív, a családok, a közösségek és a népek békéjét. Minden bűnünk ellenére add meg nekünk a kiengesztelődés kegyelmét.

Jézus, a Béke Fejedelme által, a Szentlélekben imádkozva kérjük ezt Tőled.

Ámen!

Hajnali misék

„Mindenki elmondhatja, hogy az életünk néha bizony sötét zugokba vezet. Amikor úgy érezzük, hogy messze van tőlünk az Isten, akkor egy kicsit sötétebb az életünk, ezért ebben a hajnali sötét időszakban kelünk fel, hogy megkeressük a Fényt, megkeressük Istent, aki közeledik hozzánk, aki meg akarja gyújtani szívünk lámpását, hogy világosság legyen az életünkben, környezetünkben.

Szép az advent, már csak azért is, mert gyönyörű a befejezése: a karácsony, Jézus születése koronázza meg. A roráté azt jelenti, hogy az ember már nagyon korán elkezd keresni Istent, merthogy Isten már öröktől fogva keresi az embert.”

Nyárádremete, Róm. Kat. Plébánia.

A Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen fogantatása

„Szűz Mária szeplőtelen fogantatását ünnepével kapcsolatosan, sajnos tapasztalható egy kis félreértés, mert sokan összetévesztik egy másik eseménnyel, mégpedig Jézus fogantatásával. A félreértést fokozza, hogy ennek az ünnepnek az evangéliuma éppen erről a másik eseményről, azaz Jézus fogantatásáról szól, amikor Isten küldötte meghozza Máriának a hírt, hogy gyermeke fog születni. Amikor a názareti leány elfogadja a mindenható Isten tervét és beleegyezik az ő akaratába, akkor leszáll rá a Szentlélek és méhében megfogant Jézus. A szeplőtelen fogantatást tehát ne keverjük össze azzal se, hogy Mária szűzen fogantotta Jézust, szűzen hordozta méhében és szűzen hozta őt a világra.

Mária szeplőtelen fogantatása, amit, december 8-án ünneplünk, egy másik esemény, amely évekkel korábban, Mária születése előtt 9 hónappal történt. Szűz Mária születésének ünnepe szeptember 8-án van, amit Kisboldogasszony napjának nevezünk a magyar hagyomány szerint. A szeplőtelen fogantatás azt jelenti, hogy Jézus édesanyja, Mária egészen mentes volt a bűntől, Isten a fogantatása pillanatától kezdve megővta őt az áteredő bűn minden következményétől. Az adventi időszakban szeretnénk Máriától megtanulni a szeretetteljes, türelmes, örömteli várakozást és a tiszta lelkiületet. Legyen az advent számunkra a megtisztulás, a megtérés, a lelki újjászületés ideje.”

Horváth I. atya.

Máriaremetei zárandoklat

A második zárandoklatnál utolsóként csatlakoztam a zárandoktársakhoz. Autópályán szeljük a kilométereket. A pálya mellett szép őszi napsütésben pompáznak a földek, művelt területek és kevésbé művelt parkolók.

Egy idő után feltűnnek a Budai hegyek körvonalai, ok, jó irányba megyünk. Folytatódik a buszon megkezdett ima és közben közelítjük Budapestet. Elérjük a fővárost, átkelünk a hídon, alattunk a Duna fodrozódik és már a Budai oldalon járunk. Az ébredező főváros küzd a reggeli csúcs "csókólom" nélküli beköszönésével. Nem könnyű kiigazodni a forgalomban. A rendnek óre(ki gondolná, reggel fél kilenckor teljesen éber) félreállítja a buszunkat ,igazoltat.

A busz engedelmesen félreáll, pontosabban a Szabadsághíd jobbra felkanyarodó sávjának közvetlenül híd előtti részére a közlekedési lámpák teljes kitakarása mellett. Itt kb. 30 percet "vesztegelünk", kicsit sem voltunk útban senkinek.

Addig a buszból szemlét tartunk, feltűnik egy mennyasszony, vőlegény, rolleresek, kerékpárosok a már nem kis forgalomban. Végre tovább intették buszunkat és abban a reményben, hogy mára az akadályoztatás megvolt (korán kezdte az ellenfél, tényleg még csak nem is álmos). Mi a legyőzőjéhez igyekezünk, a SZÜZANYA most is segített, mint mindig.

A remetei kert őszi díszbe öltözött, szép, békés, nyugodt. Belépünk a kegytemplomba és a hívek is gyülekeznek már. Megérkeznek a nővérek és velük a fogadalmas is. Fenn a karzaton kóruspróba zajlik....ez az....szép zenei szolgálat lesz, a kántor profi. Belép a püspök atya is, pont előttünk vonul el, nagyon derűs, kedves személy, ő fogja bemutatni a szentmisét.

Elkezdődik a szentmise nagy bevonulással. Oltalmazó Isten tekint le, Éch 591. Bevonulnak az atyák. Norbi atya is közöttük megy. Zeng az ének, az Oltárnál tömjénfüst száll....,Mindenszentek litánia perfekt előadásban. Az örökfogadalmas kéri Isten és a Szűzanya segítségét, fogadalmat tesz, és püspöki áldást kap.

A fogadalmas köszönt, megköszön, elköszön. A szertartás végén fényképezés, csoportfotó (aminek jellemzője, hogy valaki mindig ki/el /le marad róla.).

Következő uticél a Sziklakápolna. Még eddig nem jártam itt, de ismerős a kép, igen a karantén alatt innen közvetített szentmiséket sokszor figyelemmel kísértük. Akkor azon töprengtem, hogy tud ilyen kis helyen ennyi hívő elférni, szentáldozáshoz járulni. Nem kis hely, nagyon ügyes térkihasználást alkalmaztak. Még egy teremben gyönyörű fafaragások köszöntek ránk, a legutolsó milliméter is gondos kezek munkája, amely hatalmas mennyiségre utal a türelem ajándékából. (Én is szeretnék ennyit kapni).

Tovább kellett indulni, fel a hídon át, a Szent István Bazilikához! Egy buszparkolóhely árválkodott üresen, csakis a buszunknak hagyták üresen. A bazilikába csoportosan nem, de egyénileg be lehet

térni kedvezményesen. Mi inkább a hátsó kápolnába mentünk be. Itt első királyunkhoz fohászkodtunk, énekeltünk. Hazafelé a pályán rózsafüzérrel még szándékokat terjesztettünk égi Édesanyánkhöz, akinek ismét bőven éreztük pártfogását.

Szép, lelkiileg igen tartalmas út volt. Köszönet Norbi atyának a lelki vezetésért.

Czigányné Túri Krisztina

Az idő helyes kihasználásáról

„Csak az örökkévalóságban fogjátok felismerni, mit kezdtek az életetekre kiszabott idővel: éveitekkel, napjaitokkal és óráitokkal – és mi mindent kezdhettetek volna velük. Ott válik világossá számotokra, mi mindent mulasztottatok el.

Ezért használjátok ki az időt még az életben, hogy mindent jóvá tegyetek! Mennyi mindent megtennének az emberek azért, hogy újra kezdjék az életüket, ha tudnák, hogy mi az örökkévalóság!”

(Maria Simma: Élményeim a szenvedő lelkekkel)

A szentmisén leggyakrabban elkövetett hibák

Mi kötelező, megengedett vagy javasolt a liturgikus ünneplés során?

A szentmisén való részvétel az Istennel való élő kapcsolat egy kiváltságos módja, Jézus által és Jézussal. A szentmise alkalom arra, hogy a hívek megéljék a közösséget Krisztussal és egymással. Mindenki szabadon fejezi ki Istenbe vetett hitét mindenkor, ahogyan jónak látja, de ez nem térhet el – annak érvényessége és tartóssága miatt – egy bizonyos formalizmustól. Az alábbiakban szólunk a liturgikus ünneplés néhány „kibicsaklásáról”, amelyeket egyik vagy másik napon mindannyian elkövetünk...

A papnak fenntartott imákat mondani

A buzgó, áhítatos hívők ezzel az egyik leggyakoribb liturgikus hibába esnek. Néhány imát ugyanis kizárólag a papnak tartanak fenn. Milyen gyakran halljuk hívő társainkat, amint a pappal együtt mondják: „Óáltala, ővele és őbenne”! De ezt csak a pap mondhatja (Római Misekönyv Általános Rendelkezései, 151).

A világiak nem mondhatják a békéért való imát sem („*Urunk Jézus Krisztus, te azt mondottad apostolaidnak, békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek...*”) Ezt csak a pap mondja hangosan. Itt nem a hívek dirigálásáról van szó, hanem arról, hogy különbséget kell tenni a pap és a világiak szerepe között a szentmisében:

„El kell kerülni annak veszedelmét, hogy elhomályosuljon a klerikusok és laikusok tevékenységének komplementaritása (egymást kiegészítő természete), azaz a laikusok szerepét nem nyomhatja el a „klerikalizálódás”, ugyanakkor a fölszentelt szolgák indokolatlanul nem vállalhatnak olyan feladatokat, melyek a laikus hívők életének és tevékenységének sajátjai.”

(Redemptionis Sacramentum 45)

A hívek helytelen viselkedése

Beszélgetések, nyüzsgés, fecsegés... Nem éppen jó arra, hogy imádkozzunk. A templomban az az arany szabály érvényesül, hogy amit nem tennél meg a Kálvárián, azt ne tedd a szentmisén sem. Isten Fiának áldozata előtt állunk! Az oltárnál maga Jézus ajánlja fel magát az Atyának bűneink áldozataként. A szomszédal való beszélgetés vagy a telefon felvétele ekkor nem alkalmas időben történik.

A liturgikus szövegek átszerkesztése

„Véget kell vetni annak az elvetendő szokásnak, hogy a papok, a diakónusok – vagy a hívek is – kényük-kedvük szerint bárhol megváltoztatják és kicserélik a szent liturgia általuk mondott szövegeit. Ezzel ugyanis bizonytalanná teszik a szent liturgia végzését és nem ritkán megváltoztatják eredeti értelmét.” (R.S. 59)

Együtt imádkozni a pappal az eucharisztikus imádságot

„A Prex Eucharistica (a szentmise kánonja) imádkozása, ami természete szerint az egész szentmise csúcsa, szenteltségének erejéből egyedül a papot illeti. Ezért visszaélés az az eljárás, hogy a kánon egyes részeit egy diakonus, egy laikus ministráns akár egyedül, akár az összes hívőkkel együtt imádkozza. A kánont tehát teljes egészében egyedül a papnak kell imádkoznia.” (R.S. 52)

A homíliát laikusokra bízni

A homíliát hétköznapi miséken el lehet hagyni, de vasárnapi miséken kötelező: „általában maga a miséző pap mondja vagy az általa megbízott koncelebráns, illetve – alkalomszerűen – diakonus, de soha nem mondhatja laikus.” (R.S. 64)

A következők is visszaélésszerű gyakorlatok: színpadias előadások vagy magánszemélyek tanúságtételei (természetesen esküvők és temetések kivételével).

Politikára használni a homíliát

Fontos: ne csodálkozzunk, ha a homília nem kapcsolódik a napi olvasmányokhoz. Ez nem kötelező, de azért van értelme. A szószéket politikai emelvénnyként használni tilos, kötelező a visszafogottság!

A homíliának Krisztus világosságát az élet eseményeire kell rávetítenie. Ez azonban úgy történjék, hogy Isten igéje el ne veszítse eredeti és hiteles jelentését például azáltal, hogy csak politikáról, világi témákról szól vagy szókinccse a korunkban nagyon elterjedt álvallásos mozgalmakból származik.” (R.S. 67)

Az áldozáskor

A szentáldozáskor azt mondják: „Krisztus teste”. A hívek az áldoztató jelenlétében azt felelik erre, hogy „Ámen”. A párizsi Notre-Dame székesegyházban az áldoztatók szigorúan ügyelnek ennek a szabálynak a betartására, mivel nagyon sok turista járult úgy szentáldozáshoz, hogy emlékébe el akarta vinni magával az Eucharisziát!

Térdelve vagy állva is áldozhatunk. Amikor a hívek állva áldoznak, ajánlott, hogy a szentség vétele előtt meghatározott módon fejezzék ki a kellő tiszteletet. *(R.S. 90)*

Ezenkívül minden hívőnek joga van ahhoz, hogy választása szerint nyelvre vagy kézben áldozzon. A szentáldozás leghagyományosabb és legegyszerűbb módja a közvetlenül a nyelvre történő áldozás. Ha a hívő szívesebben áldozik kézben, akkor nyitott, egymás fölé helyezett kézzel kell megjeleníteni, készen a szentség fogadására. Nem helyes az ostyát úgy magunkhoz vennünk, mint valami szokásos tárgyat. A szentség fogadását követően az áldozónak azt azonnal magához kell vennie az áldoztató előtt.

Fontos még: „A híveknek nem szabad „önmaguknak kézbe venni, még kevésbé kézzel kézre adni a szent ostyát vagy a szent Vérről a kelyhet.” *(R.S. 94)*

A szentáldozás nem önkiszolgáló jellegű.

Rövidített fordítás: Hegedüs Katalin Forrás: Aleteia.

*Lejegyezte:
S Nagy Judit*

Városszéli imádságok, településünk alapítójának emlékhelyén jártunk

Az idei város körüli Rózsafűzér zarándoklat egy új eseménnyel is gyarapodott, mivel utunk során alkalmunk nyílt településünk 2. megalapítójának Balatoni Farkas János 48-as honvédszázados nyughelyének meglátogatására - amely a kerekegyházi parkerdőben található- imáinkkal megerősítve, iránta való tiszteletünket.

Ez a látogatás azért is fontos volt, mert közösségünk több tagja eddig még nem ismerte településünk, alapítónk nyughelyét, sőt kilétéről igen keveset tudtak. Az alkalommal lehetőség nyílt rövid bemutatására, emlékének felidézésére.

Balatoni Farkas János 1856-ban értékesített kb. 230 házhelyet 20 pengőforintért nyilvános árverésen. Ezzel megkezdődött az elnéptelenedett terület újratelepítése. Az ő megbízására készült el a település tervrajza 1857-ben, Szabó Imre hiteles földmérő tervei alapján. *(Kerekegyházi Értékeink)*

Farkas János hívására érkeztek mezőgazdasági szakemberek, kiknek köszönhetően alakult Kerekegyháza gazdasági képe, amely hosszú időn keresztül biztosította a lakosság megélhetését. Napjainkban ez már csak múltó emlékként jelenik meg életünkben.

Ennek tudatában kívánom, hogy mielőbb a nagyközösség számára is ismerté és láthatóvá váljék településünk múltjának története és a Parkerdő rendeltetés szerinti használata.

Balatoni Farkas János családfája

Farkas István (1793-1858) - **Faragó Anna** (1791-1831), gyermekük **Balatoni Farkas János** (1824-1908)

Balatoni Farkas János (1824-1908) - **Ferenczy Mária** (1846. jan. 14), **Ferenczy Ida** (Erzsébet királyné felolvasó hölgye) idősebb húga.

Gyermekeik:

- **Farkas Zoltán** (1864-1914), **Farkas László** (1867-), **Farkas Ida**, **Farkas Mária**
- **Farkas Zoltán** (1864-1914)- **Kiss Aranka**
Gyermekeik: **Farkas Alice** költő (1911-1979)
- **Farkas Alice** (1911-1979)-I. **Dr. Sánta István**, II. **Dr. Manó Sándor**
Gyermekeik: **Zsuzsanna**, **Terézia**, **Éva**
- **Farkas László** (1867-)- **Majláth Erzsébet** (1872-1951)
Gyermekeik: **Farkas János** (1900-1982)
- **Farkas Mária** (1902-1983), **Farkas Erzsébet** (1905-1989)
- **Farkas Mária** (1902-1983)- **Kiss Hubert**
gyermekük: **László** () és **Mária** (1930-2017)

Megjegyzés:

Balatoni Farkas János (1824-1908), római katolikus, nemesi származású. Önkéntesen áll be a szabadságharc katonái közé. Alakulatával Jelacic (Jelasics) és szerb felkelők ellen harcolt. Részt vett Buda ostrománál is, ahol hősiességéért főhadnaggyá léptették elő. A szabadságharc leverését követően amnesztiában részesült. Előbb Gödöllőn volt gazdatiszt, majd Kecskemétre került. 1856-ban a jászárokszállási közbirtokosság tulajdonát képező Kecskemét közeli pusztára települt, itt alapította meg a Kerekegyháza nevet nyert települést. Kerekegyházán halt meg 1908-ban.

Balatoni Farkas János (1824-1908) felesége, Ferenczy Mária (1846. jan. 14-), (Ferenczy Ida idősebb húga. Ferenczy Mária 1863-ban lett balatoni Farkas János felesége. Négy gyermekük született: Zoltán, László, Ida, Mária, de csak a két fiú élte meg a felnőtt kort.

Zoltán belügyminisztériumi főtanácsos lett, a Lipót-rend lovagja. Földbirtokosként Kerekegyházán élt. Kiss Arankát vette nőül, akitől egyetlen lánya született, Alice (vagy ahogy a családban hívták Lili), Ferenczy Ida keresztlánya lett, felnőttként költéssel foglalkozott. Előbb dr. Sánta István ügyvédhez ment feleségül. Három lányuk született: Zsuzsanna, Teréz, Éva, majd válásuk után dr. Manno Sándor felesége lett.

Zoltán testvére, Farkas László Lajosmizsén született 1867. jún. 19.-én. Fölbirtokos volt. Felesége székhelyi Majláth Erzsébet (1872-1951). Egy fiúk és két lányuk született: János (1900-1982), Mária (1902-1983), Erzsébet (1905-1989). János nőtlenül hunyt el, Máriának két gyermekéről tudunk. László és Mária (1930-2017).

Ferenczy Ida /1839-1928/, (1864-1898 között Erzsébet királyné felolvasó hölgye) kedvelt unokahúga özv. balatoni Farkas Lászlóné (Majláth Erzsébet, 1872-1951). Forrás: Képek, történetek Ferenczy Ida életéből (34, 61, 62. oldalak)

Kaldeneker Ferenc

Városi zarándoklat

Október 16. án 14 órakor kerekegyházi templom előtt gyülekezünk, napsütéssel, imaszándékkal, elszántsággal (ez nagyon is szükséges, mert 4 órás út előtt állunk) és kétkerekű paripákkal". Én is kaptam egy kétkerekűt, hosszú idő után újra nyeregben! Szegény kerékpár nem készült fel a szolgálatra, de jelentem jól viselte a tesztelést. Általában arra ment és úgy, ahogy szerettem volna (ezt a megállapítást később indokolom). A Hozsanna énekeskönyvet is sikerült a kormányon tartani.

A Balatoni Farkas János emlékpark irányába indulunk, odaérkezésig a világosság rózsafüzér titkaira emlékezünk. A park kapujának kinyitása után az aranyló levelek, a szelíd őszi napfény meggyőz arról, hogy tud az ős is szép lenni.

A Kerekegyháza alapítójáról elnevezett parkban megemlékezés, imák, énekek bővítik a lelki tartalmat. Az utcaneveket még nem ismerem eléggé, ezért így Írom: keleti irányba haladunk tovább a fájdalmas rózsafüzér titkaival. Minden ötödik tized után megállunk, körbeállva felajánlásokat fogalmazunk meg.

A temetőhöz igyekezünk, közben le/fel csatlakoznak tőlünk/hozzánk. A kölcsön járgány bírja a kiképzést, a kerekek sem engednek le.(Eddig jó).Ahol a vadgesztenye tüskéi vagy egyéb veszélyek "leselkednek", kímélő pozícióba kerül. Utunk során ki-ki tekintenek az ott lakók, nézik, amit teszünk: Csak a várost imádkozzuk körbe, lehet hozzánk kapcsolódni! A temetőnél már elég megcsappant a létszámunk, de a kitartás, lelkesedés nem csökkent. A gesztenyék itt már a járdát is beborították, különösen óvatos manőverezés kellett.

Egy temető gondozottsága mindig mutatja az adott város, település lelkiségét is. Nagyon szépen rendbetett volt, a szeretet itt is szorgos kezek munkájában (is) megnyilvánult. Kifele jövet a dicsőséges rózsafüzér titkait mondjuk, itt már a templom a fő irány. Alkonyatra éppen befejezzük, visszaérünk a templom elé. Szép ez a város, bár évek óta átjárok, de számomra még sok felfedezni való utca, terület van, ezért egyszer még körbe tekerem majd (de azt már női kerékpáron).

Czigányné Tűri Krisztina

Első és utolsó szent királyunk

A Boldog IV. Károly életéről, történelmi szerepéről szóló írás aktualitását két tény adja: utolsó királyunk halálának idén van a centenáriuma, liturgikus ünnepét október 21-ére tették. A másik aktualitás, hogy Európa és a világ nagyon hasonló helyzetben van, mint első és utolsó szent királyunk életének utolsó szakaszában. Bocsa József piarista szerzetes pap írását az alábbiakban olvashatjuk.

Sokan nem tudnak semmit utolsó szent királyunk boldoggá avatásáról sem, még kevésbé életéről. Egy száz fős átlag templomi közösség előtt – akik között voltak azért jobban informáltak is – mondtam el ennek az írásnak egy szűkített változatát. A beszéd után néhány kérdést intéztem a résztvevőkhöz: 1. Ki az, aki most hallott először IV. Károly királyunk boldoggá avatásáról? Huszonöten tudtak róla. 2. Ki az, aki most

hallott először arról, hogy teste épségben maradt? Tízen tudtak róla. 3. Ki az, aki most hallott először életéről részletesebben? A többség, több mint nyolcvanán. 4. Ki az, aki úgy érzi, hogy megérintette most a lelkét ez a két szent királyunk életéről szóló elmélkedés? Mindnyájan felnyújtották a kezüket.

Papok között nem volt alkalmam még beszélni az életéről. De attól tartok, közülük sem sokan ismerik az életét. Ezért írom most ezt cikket a Magyar Kurírba, és főleg azért, hogy biztassak mindenkit, hogy forduljunk most közbenjáróként ezekben a békét nagyon veszélyeztető időkben Boldog IV. Károly királyunkhoz a békéért, hiszen legfőbb törekvése trónra lépésétől kezdve az Osztrák-Magyar Monarchia uralkodójaként a béke megteremtése volt.

Amikor le kellett mondania a trónról, ezeket a szavakat mondta:

„Trónra lépésem óta mindig arra törekedtem, hogy népeimet minél előbb a háború borzalmaitól megszabadítsam; amely háború keletkezésében semmi részem nem volt.”

Első és utolsó szent királyunk életéről, történelmi szerepéről elmélkedünk. Az itt elhangzó gondolatok aktualitását két tény adja. Az első az, hogy utolsó királyunk halálának ebben az évben van a centenáriuma. Liturgikus ünnepét október 21-ére tették. A másik aktualitást az adja, hogy Európa és a világ nagyon hasonló helyzetben van, mint Boldog IV. Károly életének utolsó szakaszában. 1916. december 30-án koronázták Magyarországot apostoli királyává a Mátyás-templomban.

1921. április 1-jén halt meg száműzetésben, életének 35. évében Madeira szigetén – nemcsak országából, hanem még Európából is száműzve. Uralkodásának öt éve a világháború utolsó éveit voltak, és az azt követő zűrzavaros politikai, gazdasági, társadalmi helyzet tömérdek szenvedéssel, amelyet ez a háború Európának és a Föld még oly sok országának és népének okozott.

Szent István királyunk megalapította a királyságot, a keresztény Magyarországot. Boldog IV. Károly halálával és temetésével a magyarság eltemethette a királyságot mint államformát. A kereszténység napjainkban ugyan még él, de halálküzdelmét éli. A háttérből, a rejtettségből egyre inkább a nyílt színre lépnek azok az erők, amelyek halálát és az emberiség rabszolgasorba taszítását akarják.

Mit tud az átlag magyar első és utolsó szent királyunkról? Szent Istvánról talán többet tud. A több mint ezer év alatt bizonyos róla való alapismeretek még a mai kereszténységgel szakító világban felnövő fiatalok tudatában is ott élnek. Boldog IV. Károly utolsó királyunkról viszont alig-alig tudnak valamit még a magukat katolikusnak tartó emberek is.

Mindez köszönhető az első világháborút bemutató tankönyvek szemléletének, amelyeket mindmáig befolyásol Magyarország szocialista-kommunista múltja, és köszönhető annak a szellemiségnek is, amely annak idején nemcsak Magyarországról, hanem még Európából is száműzte Károly császárt és királyt, és szinte damnatio memoriae-ra ítélte, még az emlékét is igyekszik kitörölni népe emlékezetéből, vagy egy negatív, teljesen elhibázott politikát folytató uralkodónak beállítani.

Azt még csak tudják sokan, hogy első szent királyunk jobb keze épségben maradt. Azt viszont vajon hányan tudják, hogy *utolsó szent királyunk egész teste épségben maradt.*

Boldoggá avatásának részeként, halálának 50. évfordulóján nyitották fel sírját. Halálakor balzsamozásról szó sem lehetett, mert olyan körülmények között halt meg, tüdőgyulladásban, hogy még arra sem tellett feleségének, hogy vaját kenjen gyermekei kenyerére, és aki halálakor nyolcadik gyermeküket hordozta a szíve alatt. A halálos ágyához végül eljutó orvos már csak azt tudta megállapítani, hogy nem sok ideje van hátra.

Szent II. János Pál pápa avatta boldoggá, pápaságának végén, 2004. október 6-án. Halála után egy „imaliga” alakult, amely fő feladatának a békéért való imádkozást tekinti. Ők kezdeményezték IV. Károly boldoggá avatását is. II. János Pál pápa keresztnévét (Karol Wojtyła volt az eredeti neve) éppen IV. Károlyról kapta, akinek a seregében édesapja szolgált, és akit nagyon tisztelt. Ez az imaliga most is létezik; fő feladatának a békéért való imádkozást tekinti. Jelenlegi vezetője Kovács Gergely okleveles posztulátor, a *Vértanúink – hitvallóink* szerkesztője.

Arról még kevesebben tudnak, hogy mennyi hasonlóság van első és utolsó szent királyunk élete között. Pedig az ezekről való elmélkedés útmutatás a jelenben élő, egyre nehezebb életkörülmények felé tartó magyarság számára is. És nemcsak a magyarságnak, hanem a magyarság történelmi hivatása révén a többi nemzet, nép tagjai számára is. Először fogalmazzuk meg, hogy mi a magyarság fő történelmi hivatása. Annak a lelkeségnek a megélése és továbbadása, amelyet első szent királyunk elindított, és amit utolsó szent királyunk élete tudatos feláldozásáig megélt – számunkra már történelmileg közelebbi időben, ezért jobban dokumentált módon.

Szent István családja az első magyar szent család. Istvánt, fiát Imrét szentként tisztelhetjük, feleségét Gizellát boldogként. Megvan a helyük a magyar liturgikus kalendáriumban is. Istvánt, Imrét és nevelőjét, Gellértet Szent László királyunk avatta szentté Székesfehérváron az általa összehívott zsinaton. Ő nevezte Magyarországot először Regnum Marianumnak, Mária országának. Magyarország ezt a címet annak a felajánlásnak köszönhette, amelyet Szent István halála előtt tett. Első szent királyunk a Szűzanyának ajánlotta országát és népeit.

Hogy a Regnum Marianum elsősorban engesztelést jelent, az később bontakozott ki a magyarság történelmének szentjeiben – Szent Margitban, Boldog Özsébben, Boldog IV. Károlyban, Mindszenty József hercegprímásban, aki ezt a címet utolsóként viselte az esztergomi érsekek sorában, és amely a királysággal kapcsolatos fontos közjogi – például a királyt helyettesítő – tisztség is. Itt most csak néhány szentté avatott, vagy boldoggá avatás előtt álló személyt emeltem ki, akik engesztelő életet éltek, és akiknek életéből kiolvasható Magyarország engesztelő hivatása; de folytathatnánk a sort...

A magyarságnak a Szűzanyával való különleges kapcsolatából származik engesztelő hivatása.

Hogy ez mélységeiben mit jelent, azt jól mutatja a Fájdalmas Szűzanya ünnepének zsolozsmája. Ebben Szent Bernát nagyon kifejező szavakkal bemutatja, hogy a Szűzanya mennyire egy volt Szent Fiával a megváltás művének véghez vitelében. Vértanúnak nevezi őt, ami fehér vértanúság. Számptalan egyházi megnyilatkozás pedig a Megváltó társának mondja a Szűzanyát, akit mi magyarok királynőnknek, nagyasszonyunknak hívunk.

E nap zsolozsmájának két imaórája is idézi Pál apostol sokszor meg nem értett, jelentéséből kiforgatott szavait, amelyek kulcsmondatai az engesztelésnek: „Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének az Egyháznak a javára.” Az Egyház pápai enciklika szintjén is (a *Miserentissimus Deus* enciklika, amely a Jézus Szíve tiszteletéről szól) elmagyarázza, hogy Jézus mint az Ő Misztikus Testének, az Egyháznak feje megtett mindent, elszenvedett mindent, ami a megváltásunkhoz szükséges, és hogy nekünk mint az Ő Misztikus Teste tagjainak hasonló szerepet szánt, mint a Szűzanyának, hogy társai legyünk embertársaink lelkének megmentésében minden gyarlóságunk és bűnösségünk ellenére is.

Két szent királyunk, elsősorban utolsó szent királyunk életéről elmélkedünk. Siegfried Lang atya, aki már több mint negyedszázada évenként jön Magyarországra lelki gyakorlatokat tartani, a keresztény magyarság hivatásáról, önazonosságáról szóló könyvében (*A magyarság öt-seb titka*) elmélkedik arról, hogy a királyság és valójában minden mások szolgálatára rendelt funkció, megbízatás valójában engesztelést jelent. Idézzük gondolatait: „A világi hatalom szent és igazságos gyakorlása a korona hordozóját mindig az Úr kereszútján vezeti, így az uralkodói korona töviskoronává lesz a számára. Az egész teremtett világban minden megbízatás lényegénél fogva a

felebarát szolgálatára rendelt. Ahol igazságtalanság történik, ott ez a szolgálat engeszteléssé lesz. Ha a korona hordozója ezt teljesen elfogadja, szentté válik, ahogy ez Magyarország történelme folyamán többször előfordult. Különösen az elején Szent István királlyal és Szent Lászlóval és a szentség hírében álló Nagy Lajossal. Az utolsó magyar király, Boldog IV. Károly pedig tudta, hogy az európai antikrisztusi hatalmakat csak szabad akaratból vállalt engeszteléssel, életének tudatos feláldozásával tartóztathatja fel.”

Hogy a királyi korona valójában töviskorona, annak tudatában volt IV. Károly királyunk is. Ezt mondta: *Ha valaha visszatérek Magyarországra, úgy azt bizonyára nem uralkodási vágyból teszem. Töviskoronát viseltem eddig, és töviskorona az, amit Magyarország visszaadhat nekem.*”

Egy más alkalommal mondja, hogy „a koronázási eskü mindig azt jelentette számomra, hogy a király és a nemzet virágzásban és romlásban egyaránt össze kell, hogy kapcsolódjék.”

Siegfried atya idézi Reinhold Schneidert, aki a náci időkben Hitlerrel és rezsimjével szemben a németekben tartotta a lelket. A királyi koronáról és az egyes európai dinasztiaalapítókról részletesen elmélkedik, Szent István királyunkról és az ő koronájáról is. Ő ír arról is, hogy a királyság tükrözi legjobban minden más államformával ellentétben az emberi lélek képét. Minden embernek saját lelkének országában vagy birodalmában királynak kell lennie.

Az első világháború kirobbantói és „békekötői” sorra megdöntötték az „Isten kegyelméből” uralkodó királyságokat Európában. Ha formailag meg is maradt több országban a királyság intézménye, az már nem Isten kegyelméből, nem Isten törvényeire figyelő és azokat alkalmazó királyság maradt, hanem emberi uralmi igényeket szolgáló királyság. IV. Károly királyunknak is felajánlották, hogy hasonló feltételekkel megtarthatja uralkodói hatalmát, királyi koronáját, de ő ezt válaszolta:

„Istentől kaptam a koronát, nem kaphatom vissza az ördögtől!” Egy másik alkalommal: „Sohasem fogom koronázási eskümet megszegni. Szent István koronája számomra szent. Életemet elvehetik, de az eskümet és a Szent Koronát soha!” IV. Károly tudta, hogy mit jelent a Szent Korona viselése, és bizonyára azt is, amiről R. Schneider elmélkedik:

Szent István király azzal, hogy koronáját a Szűzanyának ajánlotta, talán hosszabb időre szóló uralmat alapított, mint némely más uralkodóházak szerencsésebb őse. Koronájának erejében még most is uralkodik, ő a tulajdonképpeni király, az igazi birtokosa a magyarországi hatalomnak.

(Folytatása következik.)

Bocsa József SchP

Az angyalvilág

Karácsony ünnepét várva és ünnepeelve egyre többet hallunk az angyalokról, viszont keveset tudunk róluk. Amikor megtaláltam P. Suhajda Lajos SVD Verbita atya jegyzetét az angyalok világáról, olyan ismerethez jutottam az angyalvilággal kapcsolatban, amiről eddig ilyen részletesen nem tudtam. Úgy gondoltam megosztom ezt az írást, hogy mindannyian gazdagodjunk általa és jobban eligazodjunk ebben a láthatatlan világban. Az írás terjedelme miatt két részletben tesszük közzé az Ó és Újszövetségben olvasható angyalok szerepét feladatát.

„A Biblia az ember számára megvalósult és megvalósuló üdvösségről beszél. Ezért kezdődik a látható Világ teremtésével, és fejeződik be a láthatatlan világba való belenövésével. A láthatatlan világ, a túlvilág létezését egyszerűen csak feltételezi.

Csak annyiban foglalkozik vele, amennyiben beleszövődik az ember üdvösségtörténetébe. Így zengi Tóbiás: "Áldott legyen az Isten. Áldott legyen hatalmas neve. Áldott legyen minden angyala." (Tób 11, 14). Így látja csodálatos látomásában Szent János: "Nagy harc támadt a mennyben. Mihály és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek, de nem tudtak ellenállni, s nem maradt számukra hely a mennyben. Levetették a nagy sárkányt, az ősi kígyót, aki maga a sátán, az ördög, aki tévútra vezet az egész világot." (Jel 12, 7-9)

Az angyalok neve

Az "angyal" szó Isten teremtett szellemeinek nem a természetét, hanem a szerepét, munkálkodását jelzi. Jelentése: "hírnök, küldött". Az angyalok "Nemde mind szolgáló lelkek? Azok szolgálatára vannak rendelve, akik majd öröklik az üdvösséget" (Zsid 1, 14) Titokzatos világot alkotnak, amely kívülesik emberi érzékünkön, felfogóképességünkön.

Isten önmagát fokozatosan nyilatkoztatta ki az embernek: lassú fejlődéssel. Így tett az angyalvilággal is: egyre többet, egyre világosabban tárta az ember elé. Az angyalvilág kutatása, megismerése nem lehet öncélú, hiszen az angyalok Istenért és az emberért léteznek.

Ezért megismerésük Isten és az emberi üdvösség megismerésével jár együtt. Minél inkább bővül ez az ismeret, annál inkább bővül az angyalok ismerete is. Említésük és ábrázolásuk módja feltételezi a vallásos szimbolika (jelölés) ősi és közös forrásaihoz való állandó folyamodást. Ez közös az egész emberiségnél: a pogányoknál és az egyistenhívőknél.

Csak a tartalom és a jelentés más. A pogányok maguk próbálják a tartalmat és a jelentést meghatározni (így gyakran függetlenné, önállóvá válnak a jelölések). Az egyistenhívőknél Isten maga adja a tartalmat, jelentést. Így tisztán és sértetlenül megmarad az egyistenhit, az angyalok közvetítő szerepe, az ember Istenre irányítottsága.

A Biblia tanítása

Az Ószövetség gyakran ábrázolja Istent keleti uralkodó módjára. (így beszél róla Michajehu Acháb királynak: "Láttam az Urat, a trónján ült, az egész mennyei sereg ott állt a jobbján és a balján" (1 Kir 22,19). Ez az ábrázolás megilleti Istent, hiszen Ő népének királya. Ezért vallja Gedeon: "Nem uralkodom rajtatok, és fiaim sem, hiszen az Úr az uralkodótok" (Bír 8,23) Istennek, a Királynak az udvarnépe: az angyalok.

Fenségesen beszél erről Izajás: "Abban az esztendőben... láttam az Urat. Magas és főséges királyi széken Ült, és uszálya betöltötte a templomot. Szeráfok lebegtek felette; mindegyiknek hat-hat szárnya volt. Kettővel befedték arcukat, kettővel befedték lábukat, s kettővel lebegtek. És harsány hangon mondták egymásnak:

- „Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet!”

Még a küszöbök alapjai is megrendültek harsány hangjuktól, és a templom tele lett füsttel. Erre így szóltam:

- „Jaj, nekem, végem van, mert tisztátalan ajkú ember vagyok, és tisztátalan ajkú nép között élek, mégis szememmel láttam a királyt, a Seregek Urát.”

Akkor az egyik szeráf odarepült hozzám, a kezében izzó parazsat tartott, amelyet csípővassal az oltárról vett. Megérintette vele az ajkamat, és így szólt:

- „Nos, azáltal, hogy ez megérintette ajkadat, eltűnt gonoszságod, és bocsánatot nyert a bűnöd.”

Két fontos és érdekes megjegyzés kívánkozik ide:

1. A szeráfok szemlélik Istent. Ez a szemlélet önkéntelenül váltja ki bennük az istendicséretet. Szinte nem is Istennek zengik a dicséretet, hanem egymást buzdítják erre. A mennyei istendicséret egyáltalán nem Istennek szóló hízelgés, hanem a boldogság önkéntelen kitörése, nem Istentől ránk kényszerített megalázkodás, hanem boldog felszabadulás és egymásboldogítás; A szeráfok szemlélik Istent.

Ez a szemlélet önkéntelenül váltja ki bennük az istendicséretet. Szinte nem is Istennek zengik a dicséretet, hanem egymást buzdítják erre. A mennyei istendicséret egyáltalán nem Istennek szóló hízelgés, hanem a boldogság önkéntelen kitörése, nem ránk kényszerített megalázkodás, hanem boldog felszabadulás és egymásboldogítás;

2. Ez az istenszemlélés, ez az istendicséret, ez az Istenben való boldogság akkora erő, hogy kihat az emberekre is. Azokra, akik valamiképpen bekapcsolódnak ebbe. Kihat úgy, hogy bennünket is felemel, felszabadít, megtisztít. Ez történt Izajással is.

Szinte nincs is szükség közvetlen isteni beavatkozásra: az angyalok megértik az isteni szándékot, akaratot, majd elvégzik azt, amit Isten el akar élni. Tökéletes szolgálatban, tökéletes eredménnyel.

Jahve angyalai

Az Ószövetség (a továbbiakban ósz.) két kifejezéssel jellemzi az angyalokat: „szentek”, „Isten fiai”.

1. **Szentek**, vagyis egészen olyanok, amilyenek Isten elgondolta, akarja őket. Ezt vallja Jób: „Emeld fel hangodat! Ki ad feleletet? / Melyik szenthez akarsz folyamodni?” (Jób 5, 1) Ezt zengi a zsoltáros: „Az egek dicsőítik csodáidat, Uram, / a szentek közössége áldja hűségedet L.. Isten hatalmas a szentek tanácsában, / nagy és félelmetes minden fölött, / ami körötte van” (Zsolt 89, 6. 8.) Ezt látja látomásában Dániel: „A látomásban, amely előttem állt, egyszerre egy szent őrt pillantottam meg, amint leszállt az égből” (Dán 4, 10)
2. **Isten fiai**, vagyis Isten a teremtőjük, Hozzá tartoznak, Rá hasonlítanak. Így nevezi őket a zsoltáros, amikor istendicséretre szólítja fel őket: „Adjátok meg az Úrnak, Isten gyermekei, / adjátok meg az Úrnak a tiszteletet és a hatalmat! / Adjátok meg az Úrnak a nevét megillető dicsőséget, és szent udvarában imádjátok!” (Zsolt 29, 1-2) Így hívja őket búcsúénekében Mózes is: „Amikor kiadta a Főnséges a népek örökségét, / Amikor a népek fialt különválasztotta, / A népeknek határokat / Az Isten fiainak számához mérten szabott” (MTörv 32, 8)

Az Ósz. két elkülönítő, csoportosító megnevezést használ az angyalok egy részére: kerubok, szeráfok.

Kerubok: Szerepük, küldetésük sokrétű:

Óaik az elveszített Édenkertet a betolakodóktól: „Amikor az embert előzte, az Éden kertjétől keletre odaállította a kerubokat és a fenyegető' tüzes kardot, hogy őrizzék az élet fájához vezető utat” (Ter 3, 24)

Tartják Isten trónusát: „Király az Úr — a népek reszketnek; / kerubok felett trónol — a föld megreteg” (Zsolt 99, 1)

Húzzák Isten kocsiját: "Körülnéztem, s lám, az égboltozaton, amely a kerubok feje felett volt, mintha zafirkó, s olyasvalami látszott felettük, mint egy trón... Az Úr dicsősége elhagyta a templom küszöbét, és megállt a kerubok felett. A kerubok felemelték szárnyukat, és szemem

láttára felemelkedtek a földről... Izrael Istenének dicsősége ott volt felettük... (A kerubok) mindegyikének négy arca és négy szárnya volt, s emberi kézhez hasonló valami volt a szárnyuk alatt. Arcuk olyan volt, mint azoknak az arca, amelyeket a Kebár folyó mellett láttam (1. fejezet). Mindegyik egyenesen haladt, maga előtt' (vö. Ez 10. fejezet).

A kerubok tehát Isten gondolatának, ügyének, művének őrzői, hordozói. Látásukat, mozgásukat, erejük kifejtését semmi sem korlátozza: sem irány (jobbra-balra, előre-hátra, le-fel), sem külső erő (a Mindenhatót szolgálják).

Szeráfok („lángolók”): Két tevékenységüket említi az Ósz

Ők zengik Isten dicséretét (Iz 6, 2k) egyikük tisztítja meg Izajás ajkát küldetést adó látomása alatt, így tud tisztán szólni Istenhez és az emberekhez (Iz 6, 7)

Az angyalok ábrázolása

Az angyalok közül az Ósz. csak a kerubokat ábrázolta, mégpedig vagy szobor vagy dombormű alakjában. Sohasem különftette el őket Istentől. Istentől elrendelt küldetést töltötték be az isteni körül. Szoborutáncukat a Szentek szentjében, a Szövetség ládája (Frigyszekrény) felett, domborművei pedig a salamoni Templom falain és ajtóin voltak láthatók. Isten maga mondja Mózesnek: "Készíts akácfaból... ládát. Vond be tiszta arannyal, kívülről és belülről egyaránt vond be...

Csináld meg továbbá az engesztelés tábláját tiszta aranyból... Készíts vert aranyból két kerubot. Állítsd az egyik kerubot az egyik végére, a másikat a másik végére... A kerubok szárnya felfelé legyen szétáwa, hogy szárnyukkal befördjék az engesztelés tábláját, az arcuk pedig forduljon egymás felé. A kerubok arca tekisen az engesztelés táblájára. Az engesztelés tábláját pedig helyezd a láda tetejére." (vö. Kiv 25, 10-22)

A Templom építésekor Salamon az egész Szentek szentjét beborító kerubokat faragtatott: "Csináltatott két kerubot... 10 könyök magasak voltak. A kerub egyik szárnya 5 könyöknyi volt, és 5 könyöknyi volt a kerub másik szárnya is, így szárnyai egyik végétől a másikig 10 könyöknyit tett ki. 10 könyöknyi volt a másik kerub is... A kerubokat a Templom legbelső részébe állította; úgy terjesztették ki szárnyaikat, hogy az egyik (kerub) egyik szárnya az egyik falhoz ért, a másik kerub másik szárnya meg a másik falhoz. A térség közepén is összeértek szárnyaik.

S a kerubokat is bearanyoztatta. Aztán a templom falait körbe kidíszítette faragott kerubokkal... A hátsó rész kapujának félfáját olajfából készítette... Kerub-./pálma-/ és virágfüzermintákat vésetett rá, és arannyal vonatta be... A két ajtószárny fenyőfából készült... Kerubokat, pálmákat és virágfüzéreket faragtatott rájuk, azután bevonatta őket arannyal, pontosan a faragásnak megfelelően" (vö. 1 Kir 6, 23-26).

Az egész mennyei sereg tehát emeli Isten dicsőségét. Ezt éneki a zoltáros: „Dicsérjétek angyalai mind, / dicsérjétek, égi seregek!” (Zsolt 148, 2). Nehemiás korában az engesztelő istentiszteleten a leviták pedig így imádkoztak:

„Te vagy, Uram, az Egyetlen! Te alkottad az eget, az egek egét és minden seregét, a földet és mind, ami rajta van, a tengereket és mind, ami bennük van. Te éltetsz mindent, és az égi sereg hódol előtted.” (Neh 9, 6)

Ez a sereg Isten rendelkezésére áll a világ kormányzásában, parancsai végrehajtásában:

„Az Úr az égben készítette el trónját, királyi hatalma parancsol a mindenségnek. Áldjátok az Urat, angyalá mind, ti hatalmasok, kik teljesítitek parancsait, és lesitek a szavát.

Áldjátok az Urat, égi seregek, mind, ti szolgálai, kik teljesítitek akaratát!” (Zsolt 103, 19-21)

Ez az égi sereg fűzi össze munkálkodásában az eget és a földet, ahogy Jákob látta égi látomásában: "Egy létra volt a földre állítva, s a hegye az eget érte. S lám, Isten angyalai le és feljártak rajta. Íme, az Úr felette ált... Jákob... megborzadt, és azt mondta: 'Milyen félelmetes ez a hely, valóban itt van az Isten háza, és itt van az ég kapuja'." (Ter 28, 10-22)

Az angyalokra vonatkozó tanítás fejlődése az Ószövetségben

Kezdetben megkülönböztetés nélkül tulajdonítottak az angyaloknak jó és rossz feladatokat. így küldte el Isten jó angyalát, hogy virrasszon Izrael felett: "Nézd, előtted küldöm angyalomat, hogy őrizzen utaidon, és elvezessen arra a helyre, amelyet kijelöltem. Tiszteld őt, hallgass szavára, és ne lázadozz ellene. Engedetlenségedet nem bocsátaná meg, mivel az én nevem van benne. De ha hallgatsz szavára, és megteszel mindent, amit parancsol, akkor ellensége leszek ellenségeidnek, és szorongatni fogom azokat, akik téged szorongatnak. Akkor angyalom előtted fog járni, elvezet" (Kiv 23, 20-23)

A cél az Ígélet földje. Ugyanakkor Isten gyászos küldetésre bajt hozó angyalt küld. Ilyen a pusztítás angyala a 10. egyiptomi csapásnál (Kiv 12, 23, a pestis angyala Dávid népszámlálása után (2Sám 24, 16k), a Szancherib seregében pusztító angyal (2Kr 19, 35). Jób könyvében még a sátán is része az isteni udvartartásnak (Jób 1, 6–12; 2, 1–10. Megfigyelhetjük, hogy/ az angyalok nem önmaguktól tesznek valamit, hanem Isten elgondolását valósítják meg, és csak addig működnek, amíg Isten engedi nekik. Csak a sátánnál látjuk, hogy öntevékenyen, saját elgondolása szerint akar cselekedni. De még ő is csak azt teheti, amit Isten megenged neki, és csak addig, amíg Isten engedélyezi számára. Így működik az isteni gondviselés az angyali tevékenységben.

A száműzetés után egyre jobban elkülönülnek az angyali feladatok. Erkölcsi minősítés is feltűnik: vannak jó angyalok, és vannak rosszak (a sátán és a démonok). A két tábor között állandó az ellenkezés: "Megmutatta nekem Józue főpapot, amint az Úr angyala előtt állt Jobbján a sátán állt, és vádolta. Az Úr angyala ezt mondta a sátánnak: Parancsoljon neked az Úr, sátán, parancsoljon neked az, aki kiválasztotta Jeruzsálemet!" (Zak 3, 1 k).

Ebben az időben tűnik ki leginkább, miként használja fel Isten a környező népek vallási tanítását, angyaltanát arra, hogy választott népének vallási ismereteit elmélyítse. A pogányoknál a zsidók már kész dolgokat találtak. Isten alkalmasnak ítélte ezeket arra, hogy a népek között szerzett ismeretet kinyilatkoztatásában megtöltse igazi isteni tartalommal. Mint mindig, itt is Isten maga vigyázott a tanítás, az egyistenhit tisztaságára. Ez nem csökkenti a fejlődés értékét, nem megalázó Istenre, hanem a kinyilatkoztatás teljességét teszi világosabbá: Isten mindenkihez szól, mindenkit üdvözíteni akar. Ugyanaz az Isten, és ugyanúgy működik itt, mint ahogy már láttuk Bileám (Bálám) jövendölésénél is (Szám 23–24).

Az angyalok tevékenysége

Az angyalok széles körű tevékenységet folytatnak az Isten és az ember kapcsolatában. Ez a tevékenység kétirányú: Istentől az ember felé, valamint az embertől Isten felé áramlik.

1. Virrasztanak az emberek felett:

„Mert (az Úr) elküldi angyalait hozzád, / hogy védelmezzenek minden utadon. / A kezükön hordoznak majd téged, / nehogy kőbe botoljék a lábad" (Zsolt 91, 11–12)

„Az Úr angyala pedig leszállt a kemencébe Azarjához és társaihoz, és kiverte a tüzet a lángoló kemencéből. Olyanná tette a kemence belsejét, mintha harmatos szellő fújdogált volna benne. Őket a tűz egyáltalán nem érte, nem sértette, és nem háborgatta" (Dán 3,49-50)

2. Isten elé viszik az ember imáit:

„Tudjátok meg hát, hogy amikor imádkoztatok, te meg Sára kéréseteket az Ur főséges színe elé vittem és felolvastam. Éppen úgy azt is, hogy eltemetted a halottakat." (Tób 12, 12–13)

3. Intézik a nemzetek sorsát. Erről Dániel győz meg bennünket egy egész hosszú leírásban:

„Nézd, most tudtadra adom, mi van megítva az igazság könyvében. Utána visszatérek, hogy megküzdjek a perzsák fejedelmével. Amikor elmegyek, jön Jáván fejedelme. És nem lesz velük szemben senki más segítségemre, csak Mihály, a ti fejedelmetek, egyetlen pártfogóm,

aki erős kézzel segít és támogat engem” (Dán 10, 20–11, 1).

4. Magyarazzák a próféták látomásainak értelmét:

„...lám, ott volt egy ember, aki mintha ércből lett volna; lenzsinórt tartott a kezében meg egy mérővesszőt, és ott állt a kapuban. A férfi megszólított: 'Emberfia, jól nyisd ki a szemedet és a füledet! Nagyon figyelj mindenre, amit majd mutatok, mert azért kerültél ide, hogy ezt megmutassam. Mondj el Izrael házának mindent, amit csak látni fogsz!'” (Ez 40, 3–4).

"Az éj folyamán látomása volt. Egy ember állt a mirtuszfák között, amelyeknek gyökerei a mélybe nyúltak; mögötte sárga, vörössárga, fekete és fehér lovak voltak. Megkérdeztem: 'Mik ezek, Uram?' (Az angyal, aki hozzám beszélt, azt mondta: 'Mindjárt megmutatom neked, hogy mik ezek.) (Zak. 1, 8–9)

A főangyalok neve

Az angyalok közül kiemelkednek a főangyalok (arkangyalok). Főangyaloknak nevezzük őket, mert fontos dologban, nagydologban van küldetésük hozzánk. Nevüket a tevékenységük alapján kapták.

1. **Gábel** (Gábor, "Isten hőse"): a kos és a kecskebak harcáról szóló leírásban ezt olvassuk: „Gábel, magyarázd meg neki a látomást!” (Dán 8,16)
Dániel prófétánál a jövendölések értelmezésében Gábor főangyal az állandó, újra meg újra megjelenő tolmács, eligazító.
2. **Michael** (Mihály, "Ki olyan, mint az Isten?"): "Abban az időben fölkel Mihály, / a nagy fejedelem, / néped fiainak oltalmazója; / mert olyan szorongatás ideje következik, / amilyen még nem volt soha, / amióta nemzetek vannak. / Abban az időben megszabadul néped, / mind, aki be van írva a könyvbe. / Akik a föld porában alszanak, / azok közül sokan feltámadnak, / némelyek örök életre, / mások gyalázatra, örök kárhozatra. / Akkor az érteni tudók ragyogni fognak, / mint a fénylő égbolt, / s akik igazságra tanítottak sokakat, / tündökölnek örökkön örökké, miként a csillagok" (Dán 12, 1-3) (Mihály vezetésével győznek az Istenben hívők, míg a hitetlenek veszítenek velük szemben.)
3. **Rafael** („Isten gyógyít”): (Isten) "Elküldte Rafaelt, hogy gyógyítsa meg mindkettőjüket: Tóbiás szeméről távolítsa el a fehér foltokat, hadd lássa szemével az Isten világát, Sárát meg, Ráguel leányát, adja hozzá Tobit fiához, Tóbiáshoz, és szabadítsa meg a rossz szellemtől” (Tób 3, 16).
Önmagáról ezt vallja: "Elküldött Isten, hogy meggyógyítsalak és a menyedet is, Sárát. Rafael vagyok, egy a hét angyal közül, aki mindig készen áll arra, hogy az Úr felséges színe elé lépjen. (Tób 12, 14–15) Szerző: P. Suhajda Lajos SVD Verbita atya. Folytatás a következő újságban)

Lejegyezte:
Oreskóné Tünde

Válaszok a gyakori kifogásokra, amelyek miatt nem járunk gyónni

“Ha közvetlenül beszélhetek Istennel, miért valljam meg a bűneimet egy emberi lénynek? Nem öltem meg senkit; nincs szükségem gyónásra. Mindig ugyanazokat a bűnöket gyónom meg.” Egy vatikáni pap és kánonjogász a közelmúltban a fentiekre és más kérdésekre válaszolt a “(Jó) Okok, amiért nem megyünk gyónni” című beszédében.

“Azért nem járok gyónni, mert közvetlenül tudok Istennel beszélni.”

Az ima, vagyis az Istennel folytatott párbeszéd jó dolog – mondta a Krzysztof Nykiel atya, az Apostoli Penitenciária régense. Jó gyakran lelkiismeretvizsgálatot végezni, sőt kérni Isten bocsánatát vétkeink miatt személyes imáinkban. “Természetesen – magyarázta -, nem lehetetlenség bocsánatot nyerni, amikor “közvetlenül beszélünk Istennel” az imában, de soha nem lehetünk biztosak benne. Pontosan ebben a “bizonyosságban” rejlik a különbség az alázatos imában kért és joggal remélt megbocsátás és a bűnbánat szentségének ünneplése során nyert bűnbocsánat között”. “Az a bűnbánó,

aki alázatosan megvallja bűneit és feloldozást nyer a paptól, erkölcsileg, hite szerint biztos abban, hogy bűnei megbocsáttak és nem róják fel neki az Ítélet napján. – Nekem úgy tűnik, hogy a különbség a megalapozott remény és a bizonyosság között ér annyit, mint a gyónás minden erőfeszítése.”

“Azért nem járok gyónni, mert a pap lehet, hogy sokkal bűnösebb, mint én.”

Nykiel atya erre azt válaszolta, hogy valóban, a pap sem nem Isten, sem nem a Szeplőtlen Fogantatás, éppen ezért lehetséges, hogy sokkal súlyosabb bűnei vannak, mint a gyónó hívőnek. De megnyugtatta az érintetteket, hogy bármennyire is bűnösök a papok is, “a pap erkölcsi állapota a szentségi feloldozás idején tökéletesen irreveláns (lényegtelen) a feloldozás érvényessége szempontjából. A gyónásról lemondani a gyóntató erkölcsi állapotával kapcsolatos bizonytalanság miatt olyan, mintha az orvosi kezelésről azért mondanánk le, mert bizonytalanok vagyunk az orvos egészségi állapotával kapcsolatban”.

“Azért nem járok gyónni, mert mindig ugyanazokat bűnöket gyónom meg.”

A pap azt mondta, nagy a kísértés, hogy erre a kifogásra tréfásan azt válaszolja: “szuper, hogy mindig ugyanazok a bűnök, és nincsenek újak. De viccen kívül, ugyanazon bűnöknek az ismételt meggyónása nem ok arra, hogy abbahagyjuk a gyónást, hanem éppen fordítva. Csak az teszi lehetővé a harcot és a győzelmet a bűnök felett, amelyek néha megkötik és megragadják a lelkünket, ha alázatosan átadjuk magunkat Istennek, és irgalmáért esedezünk.”

Az atya egy Szent Ágostonnak tulajdonított mondást idézett: “Ha évente egy bűnt legyőzünk, hamarosan szentté leszünk.” Vianney Szent János, az ars-i plébános megerősítene – mondta Nykiel, hogy “Isten mindig megbocsát nekünk, még akkor is, ha pontosan tudja, hogy újra vétkezni fogunk. Tehát a “mindig ugyanazokat a bűnöket gyónom meg” tartalmú érv nem ok arra, hogy ne menjünk el gyónni, éppen ellenkezőleg, arra ok, hogy gyakran és hűségesen járjunk e szentséghez.”

“Azért nem járok gyónni, mert alapvetően jó ember vagyok, nem loptam, nem öltem meg senkit.”

Nykiel atya éberségre intette a hívőket: az, hogy nem követtek el súlyos bűnöket, egy kegyelmi ajándék, de azzal, hogy „igaznak, tisztességesnek hiszik magukat mások előtt, vagy ami még rosszabb Isten előtt, a büszkeség bűnébe eshetnek. Senki sem lehet igaz Isten előtt. Isten előtti bűnösségünk és méltatlanságunk érzése mindig arányban áll azzal, hogy milyen közel vagyunk hozzá. A nagy szentek mindig nagyon bűnösnek érezték magukat. Ha tehát nem érezzük bűnösnek magunkat, valószínűleg még nem vagyunk szentek.” Egy másik hasonlattal is élt, amikor Istent a nap fényéhez és forróságához hasonlította:

“Minél közelebb vagyunk “Isten napjához”, annál intenzívebben érezzük bűneink lángoló tüzét, és annál mélyebb a vágy bennünk, hogy megszabaduljunk tőle. Ha nem érezzük ezt az égető vágyat, lehet, hogy még messze vagyunk “Krisztus napjától”. A kánonjogász megjegyezte továbbá, hogy az egyház megköveteli a katolikusoktól, hogy évente legalább egyszer gyónjanak és legalább a húsvéti időben áldozzanak. Ha tehát valaki szándékosan egy évnél hosszabb ideig sem megy el gyónni, az az ő vétké.

Az a kifogás, hogy nem követtünk el bizonyos súlyos bűnöket, vajon nem kísérlet az öngazolásra, amely végül nélkülözi a Krisztus által felajánlott üdvösséget? Nem arról van szó inkább, hogy nem merünk szembenézni a tiszteletreméltóságunk álarca mögött megbúvó igazi valónkkal? “És végül,

biztos, hogy az “ölés” egyetlen módja a fizikai élettől való megfosztás? Nem lehet szavakkal, közömbösséggel, és más egyéb módon is „ölni”? Gondolkozzunk el ezen!

“Azért nem járok gyónni, mert amikor utoljára voltam, nem esett jól.”

A pap kitért arra is, mit gondol arról, amikor gyónás rossz szájját hagy maga után a gyónóban. Akár azért, mert a gyóntató pap nem volt elég figyelmes vagy készséges, vagy mert túl szigorú volt, vagy éppen túl laza. “Először is fel kell tennünk magunknak a kérdést: mit várunk a kiengesztelődés szentségétől? Ha elvárásaink aránytalanok, nem helyénvalók, ellentmondásosak, csalódást érezhetünk. A gyónás – mondta – nem oldja fel sem a büntudatunkat, amely pszichológiai és természetes, sem a személyes és lelki problémáinkat. A szentségi feloldozás elpusztítja a bűn érzését, amely teológiai és természetfeletti.” Az javasolta, hogy ha valaki nem megfelelő gyóntatóval került szembe, menjen gyónni egy másik paphoz.

“Azért nem járok gyónni, mert a gyóntatófülke klausztofóbiát vált ki belőlem.”

Nykiel atya szerint, hogy ha valaki valóban klausztofóbiában szenved, mentesülhet az alól a szabály alól, amelynek értelmében a gyóntatófülkét a gyónó anonimitásának megőrzése céljából kell használni. De figyelmeztetett a gyónás elkerülésére irányuló olyan triviális kifogásokra is, mint például “nincs időm”, “nem emlékeztem”, „nem fér bele az időbeosztásomba” stb., mert a gonosz az ilyen apróságokon keresztül csábít. Az ördög nem mindig támad frontálisan, hanem elülteti az Isten irgalmával vagy a szentség erejével szembeni kétség magvát a szívünkben. Az ártalmatlannak tűnő apró dolgok fokozatosan fordítanak el minket ezek ünneplésétől, idővel aláássák a rendszeres gyónás gyakorlatát és – Isten ne adja a hitet is.

“Az isteni irgalom mindig vár reánk; ne meneküljünk előle, mint a csintalan gyerekek. Ne találjunk olyan kifogásokat, amelyeket nem hisz el senki, végül még mi magunk sem – sürgetett a régens. Forrás: CNA. Fordította: Ujvári Szonja,

Lejegyezte:
Oreskó Imre

Adventi lelkigyakorlat Jávorka Lajos atyával

2022.12.16

Szinódus görögül annyit jelent, mint együtt menni az úton. A kereszténység egy közös út, melyen együtt haladunk a jó felé. Pontosan úgy, mint ahogy pásztorok mentek a gyermek Jézushoz. Az úton mindig jó, ha van társunk, ha nem vagyunk egyedül. Kérdezhetnénk miért a pásztoroknak jelezte először az Úr, Jézus születését?

Talán mert értünk Isten Fia szegénnyé lett és a szegényeknek jött el hirdetni az örömhírt, hogy eljött a Megváltótok. Talán azért mert ők kint élnek a természetben és ezért jobban rászorulnak Istenre, közelebb állnak hozzá. Este is virrasztanak, hogy védjék a nyáját, ezért látásuk és hallásuk is kifinomultabbá válik, hamarabb észreveszik a kisebb változásokat, hamarabb feltűnik nekik egy új

csillag.Szívük is nyitottabb volt. Egyszerű emberek, de intelligensek és sok mindenhez értenek.

Bátrak voltak és tanúságot tettek Jézusról. Legyünk mi is bátrak! Mi, csakis jó dolgokról beszéljünk! Mondjuk el, hogy láttuk Jézust a szentmisén, láttuk őt a gyerekek mosolygós arcán, vagy mikor beteget látogattunk meg!

A bölcsek teljesen más emberek voltak! Tudósok,csillagászok, filozófusok voltak. Vallásos prozeliták voltak, akik érdeklődtek a zsidó vallás iránt. Az Úr pedig annyira udvarias, hogy a csillagászokhoz a csillagok által szól, mert ők azokat figyelik és azok járását értelmezik. Ugyanígy minden tudós emberhez a saját tudománya által szól. Ezért van, hogy a tudósok, zeneszerzők, nagy művészek, költők majdnem mind vallásosak voltak, mert az Úr az ő saját nyelvükön szólt hozzájuk és ők megértették. Azonban az Isten mindannyiunkhoz szól. Figyeljünk oda Rá!

Legyünk büszkék egyházunkra, mert nagyon sokat tesz Afrikában, sokakat tanítanak, gyógyítanak! Legyünk büszkék Magyarországunkra, mert a világon nagyon sok helyen segíti a keresztényeket!

Visszatérve a szinódushoz, az együtt járáshoz. Örüljünk közösségeinknek, mint a házascsoportoknak, ifjúsági hittannak! Az Úr ezáltal is szól hozzánk, segíti életünket. Együtt segítsük egymást, együtt keressük a Jó Istent, együtt haladjunk a jó úton!

Kaldenekker Olivér

2022.12.17

Adventi lelkigyakorlatunkat Jávorka Lajos atya a rá jellemző melegséggel és derűvel vezette. A második napon a következő fontos gondolatokat bízta ránk: Kérjük az Atyát, hogy létre jöhessen a találkozásunk Vele! Lajos atya az útra kelés, az úton levés jelentőségére hívta fel a figyelmünket. Miért kell mennünk? Miért kellett a Szűzanyának is mennie, vándorolnia Betlehembe, ahol nem akad szállása sem. Mi is érezhetjük, hogy nem akadunk otthonra, nincs maradandó szállásunk, hogy idegenek vagyunk egy munkahelyen, kinevetnek bennünket. Miért kell ilyen nehézségeken átmennünk?

Miért kellett a Szűzanyának is vándorolnia, miért nem lehetett otthon, békében szülnie? Miért nem lehetett a világ megváltását egy pillanat alatt elintézni? Ez a sok kérdés a Földön örökre titok marad a számunkra. Ha leülünk a tudásunkkal, a tapasztalatainkkal, akkor nem jutunk el sehova, nem tudunk fejlődni. Az élet egy utazás, és azon vagyunk, hogy jó irányba haladjunk. Ehhez társakra van szükségünk. A mennyország felé igyekszünk, de közben igyekezzünk boldoggá tenni másokat is.

A szinódus

Ferenc pápa hirdette meg a szinódus gondolatát és gyakorlatát azért, hogy az egyház megújulását előmozdítsa. A pápák már több szentévet meghirdettek, és ha megpróbáltuk jól átélni ezeket az éveket, történtek velünk fontos, szép dolgok. Így lehet előre haladni, és így lesz ez a szinódussal is. A szinódus görögül azt jelenti, hogy együtt menni az úton. Az Emmaus felé vándorló két tanítvány is együtt ment Jézussal, aki csatlakozik hozzájuk. A tanítványok nem ismerik fel, de utólag megérik, hogy „lángolt a szívük”, amikor Jézus szavait hallották.

Megérezték, hogy jó dolog vele beszélgetni, ezért kérik, hogy maradjon velük. Ezen az úton megtörténik velük a csoda, az evangélium hirdetőivé válnak. Erre hív meg bennünket Ferenc pápa is, beszéljünk a kisebb-nagyobb plébániai közösségekben az egyházzal, mert így tudunk előre haladni. Jézus egész működése alatt rengeteget vándorolt, így tanította az apostolokat, együtt ment

tanítványaival, beszélgetett velük. Benedek pápa mondta, hogy a világ mintha egy sivatagba érkezett volna. Az élet elsivárosodott, elsivatagosodott, és a sivatagokon csak közösségben lehet átjutni.

Ez most a feladatunk, hogy közösségeket alakítva együtt menjünk, hogy átérhessünk ezen a lelki sivatagon. Emberileg nem látszik túl reménykeltőnek ez az elkövetkezendő év sem. De nem az a feladatunk, hogy ezen keseregjünk, hanem az, hogy közösen túljussunk a nehézségeken. A vallásosság a világban sajnos csökken. Egyre kevesebben járnak templomba, misére, egyre kevesebben gyóznak. Ez nem az atyák hibája. A világ így hat az egyénekre. Mi a teendőnk? Kis közösségeket kell alakítanunk:

Kerekegyházán szinte az elsők között alakultak meg a házasközösségek, amikor még Kecskeméten is alig voltak. Ha nem tudunk így összefogni, nem fogjuk túlélni, ezt a lelki sivárságot, és nem fogja túlélni ezt az egyház sem. Fontosak ezek a csoportok a felnőttek számára is. Nem elég, hogy az ember a gyermekkori hitét őrizgeti, felnőttként is át kell elmélnünk a hit igazságait. Kecskeméten 3 fiatal házaspárral alapított az atya házascsoportot.

Tizsakécskén bibliaórát indított, eleinte 4-en voltak, de ez a bibliaolvasó csoport azóta is működik. **Nem az a baj, hogy kevesen vagyunk, hanem az, hogy** hűvöket veszítünk el. Nem elég, ha mi magunk értjük az evangéliumot, hanem cselekednünk is kell, segítenünk kell másoknak az úton. Nem szabad lemondanunk a fiataljainkról, olyan értékesek, olyan jók ezek a gyerekek! Közösségeket kell alkotnunk, idősebbekből, fiatalokból, hogy szeretetközösség legyen a plébánián.

Érdeemes volna beszélgetnünk arról, hogy hogyan szoktunk gyónni, hogyan törekszünk a jóra? Miként segít bennünket a gyónás megmaradni a jó úton, vagy milyen hibákkal küzdünk, milyen megküzdési módokat találtak mások? Nem baj, ha kevesen vagyunk, de szeretetközösség legyünk. A világ számára így is áldássá lehetünk, ragyogó jel, messze világító fény lehetünk mások számára! Nemrégiben Kunszentmiklóson 3 csoportot alakítottunk: Mit tehetünk a plébániáért?

Mit tehetünk a templomunkért? Mit tehetünk a városért? Mindegyik csoportba egy hitoktató és egy férfi munkatárs lett a vezető. Ezek a csoportok keresik a lehetőséget, hogy tegyenek valamit másokért. Aki tud valamit, annak már feladata is van, ezt a tudást továbbadni.

Végül Lajos atya házi feladatként bízta ránk, hogy olvassuk el újra Lukács evangéliumában a vándorlásról szóló részeket úgy, hogy végig elmélkedjük, végig gondoljuk, miért vándoroltak ennyit közösségben az evangélium emberei?

Mi magunk is menjünk együtt, gondolkodjunk együtt, cselekedjünk együtt szeretettel, és ezt az Úr Isten meg fogja áldani.

*Lejegyezte:
Mongyi Kornélia*

2022. 12. 18.

Ebben az évben a karácsonyi lelkigyakorlatot Jávorka Lajos atya tartotta, aki jelenleg Kunszentmiklóson plébános. Kérte imáinkat önmagának is, hogy jól tudja átadni a híveknek az ő gondolatain keresztül a Jóisten karácsonyi üzeneteit. Hatékonyak voltak az imák, mert nagyon tartalmas lelkigyakorlatos alkalmakban volt részünk. Az atya életének visszatekintéséből megtudtuk, hogy Izsákról származik és hitének elmélyítésében a sokak számára jól ismert Marosi Izidor atyának is jelentős szerepe volt.

Lajos atya a lelkigyakorlat gondolatait a szinódus, görög eredetű szó mellé fűzte. A szinódus szó jelentése: együtt járni az úton. Pénteken a pásztorok és a tudósok útjáról hallottunk és még nagyon sok értékes gondolatot, tanulságos mai történeteket az atya életéhez kapcsolódóan is. Szombaton az emmauszi tanítványok és Jézus közös útjához csatlakozhattunk mi is. Vasárnap pedig Szent József és a Szűzanya küzdelmes zarándokútjáról hallhattunk és meríthettünk belőle erőt a saját életünk

zarándokútjához. Sokszor egy-egy szót vagy gondolatot vihetünk magunkkal a prédikációból. Engem mostegy mondat érintett meg legjobban: nem vagyunk soha kész keresztények!

Életünk egy folyamatos zarándokút, melynek során mindig erősíteni, fejleszteni, mélyíteni kell a hitünket, amíg végére érünk a földi élet zarándokútjának. Kaptunk tanítást József és Mária életéből, akiktől ma is tanulhatunk. Szent Józsefnek egyetlen szavát sem jegyezték le a szentírásban. Tőle a csendességet tanulhatjuk, ami a mai zajos világunkban különösen fontos jellemvonás. A csendes példamutatás mindig hatékony eszköz, hogy családunkat és környezetünket is hívjuk magunkkal a hit közös zarándokútjára. A Szűzanyától az engedelmes elfogadás és a segítőkészség zarándokútját tanulhatjuk meg. Ő is bátran elfogadta a Jóisten megváltó tervét és a saját nehéz helyzete ellenére is szívesen segített az idősödő Erzsébetnek áldott állapotában.

Tanulnunk kell az örömteli keresztény életet is. Környezetünket közelebb hozza a hithez a keresztények örömteli életének példája. Készüljünk az ünnepre. Otthonunkat gondosan kitakarítjuk az ünnepek előtt. Tegyük tisztává a szívünket, lelkünket is karácsony ünnepére. Igyekezzünk a bűn szennyét is eltávolítani.

Mindannyiunk életében vannak nehézségek és bátorságpróbák. Ilyenkor szükségünk van a bátorításra és környezetünk segítségére. Nekünk a bátorítás segít a küzdelmekben, a segítőknek pedig szívbéli örömet jelent a támogatás.

Lajos atya lelkigyakorlatának lélekemelő és megerősítő gondolataival és az alábbi verssorokkal kívánok mindenkinek áldott, békés és boldog karácsonyi ünnepeket!

„Hogyha gazdagságra vágynál, ne légy sóvár, nyugtalan,
maradj Jézus jászolánál, ott a színarany.
És ha vonz a rang, a hír, ha hő dicsőség vágy hat át,
élvezd itt a mirha, s tömjén illatát.
S öleld át magát a jászolt, kincset, fényt, ha nem szeretsz,
ugyanazon fából ácsolt, mint a szent kereszt.”

Bodorné Lídia

Búsán megy az Isten anyja, szívéen viszi szent fiát

Búsán megy az Isten anyja, szívéen viszi szent fiát,
De sok ember nem hallja meg szálláskereső szavát.
Jó emberek engedjete házatokba szállni,
Ne kelljen az éjszakában szent fiammal kint fázni!
Nyissátok meg házatoknak, szíveteknek ajtaját!
Kopogtat a kis Jézuska, szállást kér a szent család.
Boldog ki a szívét, házat ő előtte kitarja,
Azokat a mennyországba nyitott ajtóval várja.
Megáldja a házatokat, megszenteli szívetek,
Békét hoz a kis hajlékba, eltörli a könnyeket.
Vigaszt hoz a betegeknek, enyhíti a gondokat,
Érző szívvel meghallgatja minden panaszotokat.
Térj be hozzánk édes Jézus, boldogságos Szűzanya,
Szent Józseffel, nyitva áll már szívünk, házunk ajtaja.
Betlehemi pásztorokkal, térdre hullva imádunk,
Maradjatok áldástokkal, mindörökre minálunk! ÁMEN!

Újévi kérés

„Isten erejével a mázsás teher könnyű, mint a szalmaszál – nélküle mázsás súly a szalmaszál is.” (L. M.) Láttam, Uram! Egyik béna volt, a másik aszott, sárga... vagy nem volt lába... De a Te fényed hullt a betegágyra! Hitükkel elrejtőztek Nálad, és úgy hordozták mázsás terhüket, a Te erőddel, mint a szalmaszálat. És láttam szalmaszál alatt roskadókat.

Mert mázsás teher könnyű, mint a kis szalmaszál, Veled. De nélküled a szalmaszál is mázsás súly lehet. Új évbe indulok, és nem tudom, mi vár rám. Csak azt tudom: velem vagy, nem hagysz árván. Csak azt tudom: utam már kijelölted. Mint bízó gyermek, járhatok előtted.

Te mérsz ki bút, örömet, munkát, terhet, s irgalmad mindegyikbe áldást rejtett. Csak egyet adj: hogy céliránt haladjak, hogy szalmaszálak alatt ne roskadjak! És ha szereteted mázsás teherrel tenné próbára ezt a gyenge vállat - segíts úgy vinni mázsás terhemet a Te erőddel – mint a szalmaszálat!"

Túrmezei Erzsébet

Hagyjuk pihenni anyut

Ferenc pápa többször beszélt a betlehemállítás fontosságáról, és egy meglehetősen különös kompozíciót ajánl figyelmünkbe, amely úgy ábrázolja a Szent Családot, hogy József tartja a kezében Jézust, míg Mária pihen.

Egy adventi általános kihallgatáson elmondta, hogy 83. születésnapján mutattak neki egy nagyon különös, egyedi betlehemet, amelynek kedves címe van: „Hagyjuk pihenni anyut”. A közösségi oldalakon is nagy sikere lett a betlehemnek, amelyben Mária alszik, míg József, kicsit távolabb, a karjában tartja Jézust, aki mintha álmában nyújtózkodna. A Szentanya kiemelte, hogy az ábrázolás a család, a házasság gyengédségéről tanúskodik.

„Sokan vannak köztetek, akiknek be kell osztaniuk, hogy az éjszaka folyamán mikor lesz a férj, mikor a feleség a gyermekkel, aki sír, csak sír és sír” - mondta, mielőtt elmagyarázta a betlehem

üzenetét. „Meg is hívhatjuk a Szent Családot otthonunkba, ahol örömök és gondok vannak, ahol mindennap felébredünk, étkezünk és alszunk szeretteink közelében. A betlehem házi evangélium.”

A pápa hangsúlyozta a betlehemkészítés hagyományának fontosságát, elmondta, hogy maga is elment Greccióba, ahol Szent Ferenc felállította az első betlehemet; és kiadta az *Admirabile signum* kezdetű apostoli levelet, amelyben leírja, mit jelképez ez a hagyomány. Ferenc pápa arra is rámutatott, hogy a betlehemállítás egyszerű, ám hatékony módja annak, hogy szívünket felkészítsük Jézus születésének ünnepére. Forrás: Magyar Kurír

Mária

Az eladó a supermarketban úgy áll a pult mögött, mint egy próbababa. Nincs vevője éppen. Bár nincs maga a stadionnyi térben, épp elmereng. Talán ő is egy anya.

Fáradt nagyon az éjjel-nappal nyitva tartó áruház, e gyár, megtörte már. Egyenruhája vérpiros. És a fityulája is a hipermarket logóját kínálja. Barna haja kivillan épp alóla. Szeme álmos kék. A köténye zöldje rajta. Arcában ott van egy áldott vonás. Már sejti tán, hogy minden test magányos, ahogy áll ott.

A szemhéját mintha egy körző húzva volna. A kitűzőjén csupasz keresztnév. A világ most is Megváltóra vár. Egy puszta névre. **Ahogy**an minden évbe. Már kirakták a karácsonyi árukészletet. A fákra lámpasor került, színes. A zene kommersz áradása száll. *Jingle bell, Jingle bell...* Az örület csendes, konzolidált zenéje, de édes. A bulvárlapok főcímén ki ölt ma?

A nő a fejét jobbra ejti le. Két keze támasz, amely a pultra fekszik épp fel. Feje fölött aprócska glória. Fáradtan áll. És arra vár, hogy az esti műszak egyszer csak lejár. Felsál-, **karaj**, szüzérmék-tábla jelzi itt a korpuszt, hol a húspultos Madonna arca úszik el. Horgonyt vetett egy gondolat: egy ember. Ott csend van. És itt zúg, miként a tenger.

Borbély Szilárd

Címoldal

Szent család című festmény

„Molnár C. Pál (1894-1981) festőművész a Gellérthegy oldalában, egy Ménesi úti villában élt és alkotott 50 éven át.

Halála után 1984-ben kisebbik lánya, dr. Csillag Pálné Éva családi gondozású magánmúzeumot hozott létre a művész egykori lakásában, **amely a legrégebbi családi gondozásban lévő magánmúzeum az országban.** A címlapon szereplő Szent család című festmény 1933-ban készült.

A festmény Budapest legrégebbi múltú templomában a Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia-templom keresztelő kápolnájában található a család nagylelkű felajánlásaként.

A születés betlehemi istálló egyszerűsége, hite, szeretete nem csak karácsonyi téma, hanem egyéltre, minden napra szóló program.”

Gyermekoldal

A karácsony szinonimái

A KARÁCSONY SZINONIMÁI

A	J	V	I	L	Á	G	O	N
B	É	L	B	O	M	T	L	I
É	Z	E	K	T	E	É	L	S
K	U	G	E	Z	S	L	Á	Á
E	S	H	K	H	A	I	S	T
S	S	O	J	L	I	N	Z	J
S	Z	S	K	C	S	A	E	Ú
É	Ü	S	O	D	A	P	R	Y
G	L	Z	Á	G	S	F	E	G
É	E	A	T	É	Z	O	T	A
J	T	B	L	E	E	R	E	Y
S	É	B	N	K	N	D	T	T
Z	S	É	Ö	D	T	U	Ü	R
A	N	J	Ö	N	E	L	N	E
K	A	R	Á	C	S	O	N	Y
Á	P	Á	T	F	T	É	E	G
J	J	N	Y	L	E	I	P	K
A	A	A	V	I	L	Á	E	G

Fésűs Éva: *Decemberi dal*

*Úttalan a téli táj,
korán éri esthomály
Sötét erdő havat ráz
mégis megjön akit
vársz: szívet nyitó
Karácsony kopogtat...*

*A folytatást ki nem húzott
betűk olvasásával megkapod.*

KERESD KI EZEKET AZ ÜNNEPI
MEGHATÁROZÁSOKAT:

- GYERETYAGYÚJTÁS,
- KIS JÉZUS SZÜLETÉSNAPIJA,
- KARÁCSONY,
- LEGHOSSZABB ÉJ,
- BÉKESSÉG ÉJSZAKÁJA,
- SZENTESTE,
- TÉLI NAPFORDULÓ,
- SZERETETÜNNEPE

Karácsonyi mese

A Kis betlehemi csillag

A kis csillag a milliárdnyi többi között állt fenn az égen. Végtelenül messzi kis fehér pont volt csupán. Senki sem vette észre - éppen ez volt bánata. Hajnalban nem az ő fénye világított a legerősebben, nem ő volt az Esthajnalcsillag. A Nagy Medve sem ő, de még csak a gyeplő sem a Göncölszekér rudjánál.

Amikor látta, hogy a betlehemi istálló feletti csillag milyen erősen fénylik, ezt gondolta: - Én is szeretnék egyszer így világítani! Egyszer ott állni az istálló felett, ahol a gyermek megszületett! De a Föld nagyon távol volt. A gyermek a jászolban mégis meghallotta kívánságát. És a sok-sok más csillag között a kis csillagot is meglátta.

Ezután a következő történt: a kis fehér pont lassan kezdett kiválni a Tejútból, és süllyedt mélyebbre, egyre mélyebbre. Ahogy egyre ereszkedett, úgy lett mindig nagyobb és nagyobb. Már olyan nagy lett, mint egy kéz, öt sárga csóvaszerű nyúlvánnyal. Úgy nézett ki, mint egy igazi csillag. És ekkor nagy csöndben leereszkedett egészen az istállóig. Odacsücsült a jászol szélére, de kissé ijedtnek látszott. Mária, aki éppen aludt, csodálkozott, hogy egyszerre mégis milyen világos lett.

- Karácsony van - mondta a gyermek a csillagnak kívánhatsz valamit. Tudom, hogy van egy nagy kívánságod. A kis csillag látta a gyermek arcát, amint éppen rámosolygott.
- Nincs semmi kívánságom - mondta a kis csillag, egyáltalán nem szerénységből. Valóban elfelejtette, amit korábban oly nagyon kívánt magának. - Egyet szeretnék csak - mondta ki végül.

- Hadd maradjak itt, a közeledben, ahol téged láthatlak. Mindig melletted szeretnék lenni. Maradhatok?

- Igen - válaszolta a gyermek. - De csak úgy maradhatsz velem, ha elmész. El az emberekhez, akik itt laknak a Földön. S ha elmondod nekik, hogy láttál engem.

- Az emberek nem fogják megérteni az én nyelvemet, s nem fognak hinni nekem - mondta a kis csillag.

- És hogyan jutok el hozzájuk? Mind a házukban vannak. Az ajtók zárva, s olyan hideg van.

- Épp azért, mert hideg van, neked kell odamenned és felmelegítened őket. Az ajtók? Én magam fogom azokat kinyitni. Én is ott leszek azoknál az embereknél, akikhez te elmész.

A kis csillag hallgatott. Még kisebbnek érezte magát, mint korábban. A kis csillag a milliárdnyi többi között állt fenn az égen. Végtelenül messzi kis fehér pont volt csupán. Senki sem vette észre - éppen ez volt bánata. Hajnalban nem az ő fénye világított a legerősebben, nem ő volt az Esthajnalcsillag. A Nagy Medve sem ő

Amikor a gyermek látta, hogy a csillag szomorú, rámosolygott:

- Ha rászánod magad, ajándékozok neked valamit. Minthogy öt csillag-ágad van, öt dologgal ajándékozlak meg téged. Ahova elmész, ott mindig világos lesz. Az emberek meg fogják érteni beszédedet. Meg tudod majd érinteni a szívüket. A szomorúakat fel tudod majd vidítani, s végül a békétleneket ki tudod engesztelni.

- Megpróbálom! - mondta a kis csillag. Ahogy indtu készült, érezte, hogy a fényből, amely a gyermeket körülvette, egy kevés ő mellé is szegődött. Egy kevés a melegségből és az örömből s az ő

békéjéből. A istálló fölötti kis csillag továbbra is apró és fénytelen maradt, láthatatlanul vándorolt a Föld fölött. Vitt viszont egy titkot magával, amelyről a többi csillag semmit sem sejtett: rá mosolygott a gyermek, s őt küldte útra. Hitet adott neki, hogy miért, alig tudta felfogni.

Épp, hogy elindult, egy kunyhóhoz ért. Egy öregasszonyt talált ott, az asztalra könyökölve. Alig vette észre, olyan sötét volt a házban.

- Jó estét! - köszönt a kis csillag. - Sötét van itt nálad. Bejöhetek?

- Nálam mindig sötét van - mondta az öregasszony. - Még akkor is, ha fényt gyűjtök. Vak vagyok. De kerülj beljebb, akárki vagy is.

- Köszönöm - mondta a kis csillag, s leült az asztalhoz az asszony mellé. S amint ott ültek, a csillag elmesélte hosszú útját az égből, s azt, amit Betlehemben átélt. Olyan szépen mesélt, hogy az asszony azt mondta: Mintha én is látnám a gyermeket a jászolban. De hát én vak vagyok, s a gyermek is messze van. Ha nálam maradsz, akkor világosabb lesz. Maradj nálam, akkor nem leszek annyira egyedül.

- Te már soha többé nem leszel egyedül - mondta a csillag. A gyermek fénye most már mindig nálad marad! De milyen különös is ez a fény: csak akkor tudod megtartani, ha tovább ajándékozod.

- Értem - mondta az asszony.

Miután elbúcsúztak, az asszony bezárta kunyhója ajtaját, s elindult a mezőkön keresztül. Úgy ment, mint bárki, aki lát. Az úton előtte ott volt a fény. Az a fény, amit a világtalanok is látnak.

A kis csillag boldog volt. Még sok ajándékot kellett szétosztania, s a karácsonyestnek sem volt még vége. De nem ért a dolga végére. Még ma is ott vándorol a Föld fölött. Esténként a csillagos égen meg tudom neked mutatni, hogy valamikor hol volt. De hogy ma hol van, azt nem tudom. Azt viszont tudom, hogy azokhoz mind elmegy, akik kívánnak valamit. Az asszony azt kívánta, hogy csak annyira lásson, hogy útra tudjon kelni. De maga a kis csillag is, ma is még csupán egy kis fehér pont lenne az égen, ha nem lett volna egy nagy-nagy kívánsága.

*Szerkesztette:
Diglicsné Kerekes Rita*

Historia Domus

Egyházközségi zárandoklat volt 2022.10.22.-én a Máriaremetei Kisboldogasszony Bazilika Kegytemplomba, a Székelytemplomba és a Szent István király bazilikába.

2022. okt. 16. án 14 órától kerekegyházi templomtól indulva Rózsafűzér zárandoklaton vettünk részt városunk külső peremén. Az idei zárandoklat egy új eseménnyel is gyarapodott, mivel utunk során alkalmunk nyílt településünk 2. megalapítójának Balatoni Farkas János 48-as honvédszázados nyughelyének meglátogatására - amely a kerekegyházi parkerdőben található- imáinkkal megerősítve, iránta való tiszteletünket.

2022. nov. 13-án 10h.-kor Római Katolikus szentmise közvetítés volt Kerekegyházáról a Kossuth és a Mária rádión keresztül.

Adventi lelkigyakorlat ez évben december 16-17-18.-án Jávorka Lajos Kunszentmiklós-i Római Katolikus plébános atya tartotta.

Egyházközségi hírek

Esküvők:

Czinger József-Dékány Dóra, Kripóczki Ádám- Bohus Ágnes, Kovács András- Árvai Zsanett, Pocsik András- Ruzsa Dorottya, dr. Czene Dániel Péter- dr. Szigeti Nóra, Kok Andor- Fazekas Alexandra, Horváth Gábor- Erdélyi Henrietta, Hajdú László- Máté Tekla, Kurdik Bertalan Farkas Éva, Berente János- Kara Zsófia, Csáki István- Kende Szilvia, Bende László Bence- Morvai Csilla, Fácsa Krisztián- Szebellédi Anna.

Kereszteltek: (Kerekegyháza)

Szeleczi Zalán Róbert, Gönczi Zoé, Nagy Gábor Mihály, Tarnóczi Sándor, Fritz Szófia, Katona Tamás István, Cári Álmos, Horváth Bence Zoltán, Kemenczei Hanna Anasztázia, Lázár Dominik, Nyúl Olivér, Nyúl Mátyás, Tonus Viktória, Tonus Richárd, Tonus Rajmund, Csősz Lara, Tóth Kinga, Reibl Zsombor, Halai Tibor, Benkovics Bence, Pál Hanna, Lázár Dominik, Balla Dennis, Balla Christian.

Keresztelők (Kunadacs)

Makula Hanna, Fülöp László, Pongrácz Natasa, Pongrácz Anna

Elhunytak (Kerekegyháza)

Boldizsár Andrásné (Mellár Katalin), Kicz József, Kaldenekker Lászlóné (Nagy Teréz), Haiker Józsefné (Nagy Mária), Kránicz László, Székely Lajos, Kakulya Imréné (Molnár Terézis), Török József, Nagy Ferencné (Répli Terézia), Langó Istvánné (Malecz Eszter Mária), Peczelák Lajosné (Mezei Veronika), Teréki Béla Jánosné (Görbe Mária), Kalmár Sándor, Dömök Károly, Dutzmath Sándor, Böröczki Istvánné (Krajcsovszki Etelka), Csonka Istvánné (Fejes Mária), Tózsér Lajosné (Tóth Irén Ibolya)

Szentségekkel ellátva:

Kovács Pálné (Kovács Terézia), Gubicza Ferencné (Kalmár Mária), Stein Tamásné (CsizmadiaIlona), Fischer Ferencné (Kovács Rozália), Ilonka Pálné (Nagy Terézia), Pevcz Józsefné (Cserna Mária)

Elhunytak (Kunadacs)

Antal Sándor Józsefné (Gattyán Mária), Kovács Sándorné (Lédeczi Katalin)

Szegedi Borika

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, email: ruskonorbert@gmail.com, Plébánia: Kerekegyháza, Fő út 47, Tel: 0676-371084. **Cikkírók és fotó:** Ruskó Norbert atya, Bodorné Lídia, Czigányné Turi Krisztina, Diglics György és Rita, Kaldenekker Ferenc. Kaldenekker Olivér. Kelemenné Mária, Mongyi Kornélia, Oreskó Imre és Tünde, S Nagy Judit, Szegedi Borbála. **Szerkesztési munkák:** Norbi atya Tózsér Márk, Oreskó Imre, **Nyomdai kivitelezés:** Andrassy Írószer

A negyedik adventi gyertyagyújtásra várva

Adventi lelkigyakorlat Jávorka Lajos atyával 2022.12.18

Máriaremetei egyházközségi zarándoklat bácsalmási hívekkel és az örökfogadalmas szalézi nővérrel